



JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 27. august 2015
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Stanley Stener Nielsen
Sagsnr.: 2015-0030-3650
Dok.: 1688771

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 43 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 31. juli 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra MFU Marlene Harpsøe (DF).

Søren Pind

/

Mette Kjølby Miller-Harris

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 43 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Agter ministeren at tage initiativ til lovændringer, således at en børnepornodømt journalist fremover ikke kan tage billeder af børn f.eks. til kommunale arrangementer i en lokal svømmehal, således som det er beskrevet i artiklen i Gribskov Lokaleavis den 17. juni 2015: ”Kommunen har opgivet at stoppe børnepornodømt journalist”?”

Svar:

1. Den artikel, der henvises til i spørgsmålet, omhandler Gribskov Kommunes forsøg på at afskære en journalist, som er dømt for besiddelse og distribution af børnepornografi, fra at fotografere børn til kommunale arrangementer.

Justitsministeriet har ikke – udover omtalen i artiklen – nærmere kendskab til den konkrete sag.

2. Om reglerne på området kan Justitsministeriet mere generelt oplyse, at det følger af straffelovens § 79, stk. 1, at der i forbindelse med dom for strafbart forhold kan ske frakendelse af retten til at udøve virksomhed, som kræver en særlig autorisation eller godkendelse, hvis det udviste forhold begrunder nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet. Det samme gælder, når særlige omstændigheder taler derfor, om udøvelsen af anden virksomhed, jf. § 79, stk. 2. Frakendelse sker på tid fra 1 til 5 år, regnet fra endelig dom, eller indtil videre, jf. § 79, stk. 3.

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende om retspraksis vedrørende rettighedsfrakendelse efter straffelovens § 79 i sager om besiddelse og udbredelse af børnepornografi, jf. straffelovens § 235:

”Hvorvidt der i en straffesag skal nedlægges påstand om rettighedsfrakendelse, beror på en konkret vurdering af, om det begåede strafbare forhold under hensyn til sin karakter og sit omfang begrunder en nærliggende fare for misbrug af stillingen eller hvervet. I sager, hvor der kan opstå spørgsmål om rettighedsfrakendelse, vil det strafbare forhold ofte være begået i forbindelse med varetagelse af stillingen eller hvervet.

Fra retspraksis om rettighedsfrakendelse i sager om børnepornografi, hvor det strafbare forhold ikke er begået i forbindelse med den tiltaltes erhverv eller fritidsbeskæftigelse, kan der bl.a. henvises til Østre Landsrets dom af 14. januar 2009 (gen-

givet i Ugeskrift for Retsvæsen 2009, s. 1119). Her blev tiltalte idømt 20 dages fængsel for besiddelse af mindst 60 billeder og 15 videoklip. Tiltalte, der i forbindelse med sagen var ophørt med at arbejde på en institution for udsatte personer under 18 år, blev endvidere frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år i en periode på 5 år.

Der kan endvidere henvises til Østre Landsrets dom af 9. december 2010 (gengivet i Tidsskrift for Kriminalret 2011, s. 269), hvor straffen for besiddelse af 31 børnepornografiske billeder blev fastsat til betinget fængsel i 20 dage. Tiltalte, der havde været ansat i en ungdomsklub med børn fra 4. klasse og opefter, blev frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med personer under 18 år i en periode på 3 år.

Endelig kan der som eksempel på rettighedsfrakendelse i forbindelse med børnepornografi henvises til Vestre Landsrets dom af 8. februar 2012 (gengivet i Tidsskrift for Kriminalret 2012, s. 470), hvor en skolelærer blev idømt 60 dages ubetinget fængsel for besiddelse og udbredelse af børnepornografi. Tiltalte blev endvidere frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn eller unge under 18 år for en periode på 5 år.”

3. Herudover er der efter straffelovens § 236, stk. 1, mulighed for ved dom at forbyde den, der findes skyldig i en alvorlig seksualforbrydelse, 1) at opholde sig eller færdes i et nærmere afgrænset område i nærheden af gerningsstedet (opholdsforbud), 2) uden politiets tilladelse at lade børn under 18 år tage ophold i sin bolig eller selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under 18 år (boligforbud), 3) at modtage besøg af børn under 18 år, der ikke er ledsaget af en voksen (besøgsforbud), eller 4) gennem internettet eller et lignende system til spredning af information at søge at kontakte børn under 18 år, der ikke kender den dømte (kontaktforbud).

Anvendelsesområdet for forbud i medfør af § 236, stk. 1, omfatter bl.a. dom efter § 216 (voldtægt), § 222 (seksuelt forhold til barn under 15 år), § 223, stk. 2, (seksuelt forhold til en person under 18 år ved groft misbrug af en på alder og erfaring beroende overlegenhed), § 224, stk. 1, (medvirken til, at en person under 18 år mod betaling eller løfte om betaling har seksuelt forhold til en kunde), § 232 (blufærdighedskrænkelse) og § 262 a, stk. 2, (menneskehandel af en person under 18 år). Forbud kan gives, når det efter karakteren af det begåede forhold og oplysningerne om den dømtes

person, herunder om tidligere kriminalitet, må antages, at der er nærliggende fare for, at den dømte vil begå ny lovovertrædelse af lignende beskaffenhed, og at forbuddet vil være egnet til at forebygge denne fare, jf. § 236, stk. 3. Forbuddet må endvidere ikke stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af den pågældendes forhold, hensynet til dem, som forbuddet skal beskytte, og karakteren af det begåede forhold, jf. § 236, stk. 5. Forbud gives på tid fra 1 til 5 år regnet fra endelig dom eller indtil videre, jf. § 236, stk. 4.

4. I sager om seksualforbrydelser vil der efter omstændighederne kunne meddeles tilhold, opholdsforbud og bortvisning efter lov nr. 112 af 3. februar 2012 om tilhold, opholdsforbud og bortvisning (tilholdsloven). Loven giver mulighed for at hindre kontakt mellem en forurettet og den krænkende og skal forebygge, at den pågældende forsæt vil krænke den anden. Afgørelser om tilhold, opholdsforbud og bortvisning træffes efter loven af politidirektøren efter anmodning fra den person, som foranstaltningen skal beskytte, eller når almene hensyn kræver det.

5. Som det fremgår ovenfor, er der i dag mulighed for at frakende personer, som er dømt for besiddelse af børnepornografi, retten til erhvervs-mæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år. Herudover er der mulighed for i sager om alvorlige seksualforbrydelser at meddele opholdsforbud, boligforbud, besøgsforbud og kontaktforbud. Endelig kan der efter omstændighederne være grundlag for at meddele tilhold, opholdsforbud og bortvisning i sådanne sager.

Jeg finder på den baggrund på nuværende tidspunkt ikke anledning til at tage initiativ til lovændringer af den karakter, der er nævnt i spørgsmålet.